

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudkyň Mgr. Miroslavy Kašpírkové a Mgr. Jany Komínkové v právní věci **žalobkyně: N.K.**, státní příslušnost Ukrajina, v České republice bytem K. V., T. G. M. 564/13, zastoupené Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Praha 1, Opletalova 25, proti **žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, náměstí Hrdinů 1634/3, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 3.7.2015, č.j. MV-64952-5/SO-2015,

t a k t o:

- I. **Rozhodnutí žalované ze dne 3.7.2015, č.j. MV-64952-5/SO-2015, se z r u š u j e a věc se v r a c í žalované k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaná se povinna uhradit žalobkyni náklady řízení ve výši 15.342 Kč, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobkyně Mgr. Petra Václavka, advokáta.**

O d ů v o d n ě n í

I.

Napadené rozhodnutí.

Žalobkyně se žalobou domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 3.7.2015, č.j. MV-64952-5/SO-2015 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen

„prvoinstanční orgán“), ze dne 23.2.2015 č.j. OAM-9896-53/PP-2014 (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“), a toto rozhodnutí bylo potvrzeno.

Prvoinstančním rozhodnutím byla podle § 87e odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zamítnuta žádost žalobkyně o vydání povolení k přechodnému pobytu na území České republiky.

II. Žaloba.

Žalobkyně v žalobě uvedla, že se pokoušela získat povolení k přechodnému pobytu, a to s ohledem na skutečnost, že je manželkou pana J.K., který je občanem České republiky. Prvoinstanční orgán po provedeném dokazování dospěl k závěru, že se žalobkyně dopustila obcházení zákona, a to formou uzavření účelového manželství. Tento závěr byl opřen o dva důkazní zdroje: 1) o protokoly o výsledcích obou účastníků řízení - v rámci kterých se tyto osoby shodli na ústředních skutečnostech, ale v popisu způsobu seznámení a rozvoje vztahu se dle správního orgánu lišily; 2) o úřední záznamy o provedených pobytových kontrolách v místě bydliště účastníků - které mají mimo jiné osvědčovat to, že v rámci nich vypověděla svědkyně B. a jakýsi neznámý obyvatel domu, a to v neprospěch žádosti. Žalobkyně v rámci svého odvolání namítla, že první ze zmíněných důkazních zdrojů je sice procesně relevantní, nicméně zdaleka z něj nevyplyvá jakákoliv indicie, že by předmětné manželství bylo uzavřeno s úmyslem obcházet zákon či účelově, zatímco druhý z důkazních zdrojů není procesně relevantní. Vzhledem ke skutečnosti, že se žalovaná s touto námitkou neztotožnila, tak žalobkyni nezbyvá, než ji prezentovat i v rámci soudního přezkumu rozhodnutí, neboť setrvává na výše uvedeném názoru. Z tohoto důvodu žalobkyně uvádí, že je pravdou, že ani uzavření manželství s občanem členského státu Evropské unie samo o sobě nezakládá nárok cizince na to se s úspěchem domoci povolení přechodného pobytu, neboť i přes existenci formálního manželského svazku může správní orgán dojít k závěru, že nejsou splněny podmínky, resp. smysl požadovaného pobytového statusu. Je však nutno uvést, že se negativní postup správního orgánu musí vždy opírat o příléhavé ustanovení zákona, resp. důvod pro zamítnutí žádosti či zastavení řízení, neboť jedině tak je správní rozhodnutí obhajitelné. Byť by z provedených důkazů výsledky účastníků řízení mohly vzniknout jakékoliv rozpory ohledně průběhu vztahu či seznámení předmětného páru, tak je pro postup dle § 87e odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců nezbytné, aby byly zaznamenány skutečnosti ovlivňující účelovost při uzavření manželství. Žalobkyně se domnívá, že takovéto skutečnosti z protokolů nevyplynou, byť si je vědoma určitých rozporů při popisu společného života. Sekundárně žalobkyně uvádí, že pokládá napadané rozhodnutí za nezákonné, neboť je správní uvážení odvozeno (z 50%) z procesně nepoužitelného důkazu, resp. podkladu, který není důkazem, a sice úředních záznamů o pobytových kontrolách. V této souvislosti žalobkyně odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp.zn. 1 As 96/2008: „*Úřední záznam jako jednostranný úkon správního orgánu sám o sobě ovšem nemůže obstát (srov. k tomu též nálezy Ústavního soudu ze dne 11.3.2004, sp.zn. II. ÚS 788/02), a to ani v případě, že je doplněn doznáním samotného obviněného: ani doznání totiž nezabývá správní orgán povinností zjistit takový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu). Pořízení úředních záznamů již ze své povahy nemůže samo o sobě naplnit požadavek na*

dostatečné zjištění skutkového stavu. ... obsahem úředního záznamu je jen jakási předběžná informace o věci, která slouží správnímu orgánu ke zvážení dalšího postupu. Jak správně uvádí krajský soud, dokazování nemůže spočívat pouze na úředních záznamech, je-li možné vyslechnout ve věci svědka (k tomu srov. např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21.6.2007, č.j. 1 As 16/2007-106). “ K případné proti argumentaci žalované opět odkazuje na zmíněné stanovisko Nejvyššího správního soudu, které dále uvádí: „Pokud žalovaný poznamenává, že k provedení důkazů lze užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci, nelze si to vykládat jako možnost správního orgánu spokojit se s minimem podkladů (úřední záznamy a doznání) a upustit od dalšího dokazování jen proto, že tyto podklady nejsou navzájem v rozporu. Správní orgán je naopak povinen shromáždit tolik důkazních prostředků, kolik je třeba k vyvrácení pochybností.“ S ohledem na výše uvedené žalobkyně uvádí, že úvahy odvozené z výsledků pobytových kontrol jsou naprosto irelevantní, a tím pádem i závěry správního orgánu ohledně prokázání nevedené společné domácnosti zůstávají nepodloženy, neboť ty části spisového materiálu, které mají charakter úředních záznamů, nemají důkazní charakter. Rovněž pak dochází k porušení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), neboť správní orgán nepostupoval způsobem vedoucím ke zjištění stavu věci, a i přesto, že byl evidentně toho názoru, že pobytové kontroly přinesly pro řízení významné výsledky, tak takovéto informace „nepřeměnil“ v informace důkazního charakteru a neprovedl řádné výsledky osob, které měly být údajně vytěženy v rámci pobytových kontrol. Postup správního orgánu pak nejlépe dokládá skutečnost, že se odvolává na údajnou výpověď v rámci údajně provedené pobytové kontroly, a to údajného obyvatele domu bez poskytnutí bližší identifikace, natož vytěženi této osoby v procesním postavení svědka. První žalobní námitku tedy žalobkyně uzavírá tak, že je správní uvážení ze značné části založeno na procesně nepoužitelných podkladech, pročez nemůže být v rámci své konstrukce v souladu se zákonem. Rovněž pak žalobkyně namítá, že z provedeného dokazování sice mohou panovat jisté pochybnosti stran vztahu žalobkyně a jejího manžela, nicméně zdaleka ne takové, které by odůvodňovaly natolik silné podezření, jakým je podezření z účelového manželství fakticky zakládající důvod pro zahájení trestního stíhání. Žalobkyně dále namítala, že spatřuje několikanásobné porušení § 68 odst. 3 správního řádu v tom, že se správní orgán nevypořádal s návrhy žalobkyně ani s vyjádřením k podkladům pro vydání rozhodnutí. V této souvislosti žalobkyně uvádí, že se zcela bez zájmu správního orgánu ocitla skutečnost, že v rámci výsledku žalobkyně ze dne 21.1.2015 právní zástupce opakovaně navrhoval provedení důkazu místního šetření (což je v rozporu s názorem správního orgánu odlišný úkon než pobytová kontrola, neboť na rozdíl od zmiňované pobytové kontroly má důkazní charakter - viz. výše - a může se ho účastnit i právní zástupce účastníka řízení), a dále navrhoval provedení důkazu výsledkem manželů B. Vyjádření žalobkyně k podkladům pro vydání rozhodnutí, které je zachyceno na protokolu o využití práva dle § 36 odst. 3 správního řádu, pak správní orgán zcela ignoroval, a dokonce v odůvodnění napadaného rozhodnutí uvedl, že žalobkyně práva dle § 36 odst. 3 správního řádu vůbec nevyužila, byť takovéto tvrzení neodpovídá obsahu spisového materiálu. V konečném důsledku se tak nelze divit tomu, že správní orgán přehlédl ve zmiňovaném vyjádření učiněný návrh na provedení opakovaného výsledku účastníka řízení. S ohledem na výše uvedené žalobkyně uvádí, že správní orgán opomenutím navrhovaných důkazů neporušil jen § 68 odst. 3 správního řádu, ale i § 52 téhož předpisu, neboť dle tohoto ustanovení je výslovně povinen provést důkazy mající vliv na zjištění skutečného stavu věci, notabene zvláště za situace, kdy odkazuje na informace získané ze zdrojů nedůkazního charakteru, a je navrhováno, aby

domněle zjištěné skutečnosti byly ověřeny v rámci řádného důkazního úkonu (jako např. v případě údajné výpovědi paní B. při pobytové kontrole, kterou bylo možné důkazně ověřit jen navrhovaným důkazem výsledku zmíněné osoby). Žalobkyně se neztotožňuje s lakonickým konstatováním žalované, že se prvoinstanční orgán s těmito vytýkanými protiprávnostmi náležitě vypořádal.

III.

Vyjádření žalované k žalobě.

Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě uvedla, že žalobkyně dne 17.7.2014 uzavřela v Lokti č. 1 manželství s panem J.K., státní příslušnost Česká republika. V rámci řízení o žádosti o povolení k přechodnému pobytu prvoinstanční orgán prověřoval, zda manželství se státním občanem České republiky, jehož uzavřením se cizinec ve smyslu § 15a odst. 1 písm. a) a odst. 4 zákona o pobytu cizinců stal rodinným příslušníkem občana Evropské unie, nebylo uzavřeno s cílem obejítí právních předpisů v oblasti vstupu a pobytu cizinců na území České republiky a získání oprávnění k pobytu. Po posouzení veškerých relevantních důkazů, zejména po přihlédnutí ke skutečnostem uvedeným v protokolech sepsaných s účastníky řízení a výsledku šetření dospěl prvoinstanční orgán k závěru, že záměrem žalobkyně bylo účelové nastolení stavu tak, aby správní orgán vydal žalobkyni povolení k přechodnému pobytu na území České republiky. Závěr o uzavření sňatku s cílem získat povolení k přechodnému pobytu byl učiněn především na základě vyhodnocení výpovědí účastníků řízení a okolností uzavření sňatku. Vyhodnocením protokolů sepsaných s oběma účastníky řízení jsou prokázány nesrovnalosti a skutečnosti, které přímo poukazují na účelovost uzavřeného sňatku. V posuzovaném případě se manželé neshodovali v okolnostech jejich seznámení, počtu návštěv žalobkyně na území České republiky v roce 2013, žalobkyně nevěděla, kde bydlel její manžel před jejím posledním příjezdem před svatbou, neshodli se v tom, kdo komu nabídl společné bydlení. V průběhu správního řízení nebyli manželé ani jednou zastíženi na hlášené adrese. Za podstatné žalovaná považuje např. skutečnost, že uzavření sňatku předcházela pouze krátkodobá setkání žalobkyně a jejího budoucího manžela. Pochybnosti o jejich vlastním soužití vzbuzuje také to, že žalobkyně uvedla, že když přijela v červenci 2014 do České republiky, nastěhovali se společně s manželem k manželům B. na adresu ... Kde manžel bydlel předtím, nevěděla. Pan J.K. ale uvedl, že on se k manželům B. stěhoval již v březnu 2014 poté, co jeho manželka odcestovala na Ukrajinu, neboť by sám finančně neutáhl pronájem bytu. Uzavření manželství předcházela pouze krátkodobá setkání manželů. Ve výpovědích jsou rozpory zpochybňující faktický rodinný život manželů. Žalovaná uvádí, že je na žalobkyni, aby prokázala, že splnila všechny podmínky pro udělení přechodného pobytu, zejména doložila své tvrzení o fungování manželství a společném soužití. Žalobkyně ani její manžel neprokázali, že tvrzená existence vazeb žalobkyně na občana České republiky má ve skutečnosti reálný podklad. Jak je uvedeno shora, manželé spolu společně finančně nehospodaří a ze správního spisu vyplývá, že účastnice řízení nedoložila žádný relevantní důkaz o tom, že její manželství není účelově uzavřené za účelem obcházení zákonů České republiky. Žalovaná poukazuje na to, že žalobkyně uzavřela manželství dne 17.7.2014, tedy v době, kdy pobývala na území na základě krátkodobého víza č. 00005084798. Žalobkyně neprokázala, že v jejím případě manželství plní svou funkci. Žalovaná tedy dospěla ke stejnému závěru jako prvoinstanční orgán, že jejich manželský vztah byl vytvořen pouze účelově pro získání povolení k přechodnému pobytu na území

České republiky z důvodu manželství s občanem České republiky. Žalovaná konstatuje, že k námitkám uvedeným v žalobě se vyjádřila již v napadeném rozhodnutí. Podle názoru žalované byl důvod pro zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu podle § 87e odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců naplněn. Prvoinstanční orgán shromáždil dostatečné podklady pro své rozhodnutí a správně je vyhodnotil.

IV.

Replika žalobkyně.

V replice k vyjádření žalované žalobkyně uvedla, že je toho názoru, že status rodinného příslušníka občana Evropské unie je založen primárně na existenci hodnotného mezilidského vztahu bez ohledu na okolnosti jeho vzniku či délku vztahu před uzavřením sňatku. V této souvislosti je bezpředmětné bagatelizovat vztah údajnými nedostatečnostmi v době před uzavřením manželství, neboť má-li být žádost zamítnuta pro neplnění účelu požadovaného pobytu, tak jedine z důvodu aktuálních nedostatečností předmětného vztahu. Ad absurdum, i pokud by cizinec prezentoval vztah, který ve svém počátku nebudil přesvědčivý dojem, avšak v době rozhodování o žádosti, byl vztah natolik zintenzivněn, že by byl plnohodnotný a z pohledu přechodného pobytu relevantní, tak ho nelze bagatelizovat okolnostmi jeho vzniku.

V.

Vyjádření účastníků při jednání.

Žalobkyně při jednání setrvala na svých dosavadních tvrzeních. Žalovaná se s omluvou k jednání nedostavila.

VI.

Posouzení věci soudem.

V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

Podle § 87e odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců na zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu se důvody podle § 87d odst. 1 vztahují obdobně. Ministerstvo žádost dále zamítne, jestliže žadatel se dopustil obcházení tohoto zákona s cílem získat povolení k přechodnému pobytu na území, zejména pokud účelově uzavřel manželství nebo jeho účelově prohlášeným souhlasem bylo určeno otcovství.

V první řadě je nezbytné si uvědomit, že podle § 3 správního řádu nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.

K tomu, aby správní orgány mohly přistoupit k zamítnutí žádosti žalobkyně na základě ustanovení § 87e odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, bylo jejich povinností jednoznačně

prokázat, že se žalobkyně „dopustila obcházení zákona s cílem získat povolení k přechodnému pobytu s tím, že účelově uzavřela manželství“. Bylo to tedy správní orgány, které tvrdily, že se žalobkyně „dopustila obcházení zákona s cílem získat povolení k přechodnému pobytu s tím, že účelově uzavřela manželství“, a proto břemeno důkazní k prokázání této skutečnosti leželo zcela na nich. Z pohledu žalobkyně se jedná o negativní tvrzení, tj. že se „nedopustila obcházení zákona s cílem získat povolení k přechodnému pobytu, když účelově neuzavřela manželství“, přičemž negativní skutečnost objektivně prokázat nelze.

Žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí na straně 6 uvedla, že „je na účastnici řízení, aby prokázala, že splnila všechny podmínky pro udělení přechodného pobytu, zejména doložila své tvrzení o fungování manželství a společném soužití. Účastnice řízení ani její manžel neprokázali, že tvrzená existence vazeb účastnice řízení na občana České republiky má ve skutečnosti reálný podklad. Jak je uvedeno shora, manželé spolu společně finančně ne hospodaří a ze správního spisu vyplývá, že účastnice řízení nedoložila žádný relevantní důkaz o tom, že její manželství není účelově uzavřené za účelem obcházení zákonů České republiky“ a dále, že „účastnice řízení neprokázala, že v jejím případě manželství plní svou funkci. Komise tedy dospěla ke stejnému závěru jako správní orgán I. stupně, že jejich manželský vztah byl vytvořen pouze účelově pro získání povolení k přechodnému pobytu na území České republiky z důvodu manželství s občanem České republiky. Tvrzená existence rodinných vazeb účastnice řízení na občana České republiky nemá reálný podklad a účelem uzavřeného manželství byla legalizace pobytu účastnice řízení na území České republiky“.

Z právě citovaných pasáží odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá zásadní nepochopení rozložení důkazního břemene při prokazování skutečnosti, zda se žalobkyně „dopustila obcházení zákona s cílem získat povolení k přechodnému pobytu s tím, že účelově uzavřela manželství“. Žalovaná z neunesení důkazního břemene žalobkyní dovozuje prokázání skutečnosti, že se žalobkyně „dopustila obcházení zákona s cílem získat povolení k přechodnému pobytu s tím, že účelově uzavřela manželství“.

Takový postup žalované je nesprávný. Nelze-li prokázat negativní tvrzení, že se žalobkyně „nedopustila obcházení zákona s cílem získat povolení k přechodnému pobytu, když účelově neuzavřela manželství“, nelze logicky vůbec nic dovozovat z neunesení neexistujícího břemene důkazního ze strany žalobkyně. I v případě, pokud by byl například správný závěr žalované o tom, že „nefunguje manželství ani společné soužití“, „manželé spolu společně ne hospodaří“ či „manželství neplní svoji funkci“, bylo by stále jen pouze prokázáno, že nefunguje manželství ani společné soužití, manželé spolu společně ne hospodaří a manželství neplní svoji funkci, nikoli však, že se žalobkyně „dopustila obcházení zákona s cílem získat povolení k přechodnému pobytu s tím, že účelově uzavřela manželství“. Tento závěr na základě těchto skutečností učinit nelze, neboť z nich nevyplývá. I když nefunguje manželství ani společné soužití, manželé spolu společně ne hospodaří a manželství neplní svoji funkci, stále manželství nemuselo být uzavřeno účelově.

Bylo tedy nezbytné zabývat se tím, zda žalovaná obstarala dostatek důkazů, na základě kterých je možné dospět k jednoznačnému závěru, že se žalobkyně „dopustila obcházení zákona s cílem získat povolení k přechodnému pobytu s tím, že účelově uzavřela manželství“.

Posouzení otázky, zda došlo či nedošlo k „úcelovému uzavření manželství“ závisí na posouzení mnoha okolností. Této skutečnosti si byla vědoma i žalovaná, když v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedla, že „z článku 35 Směrnice 2004/38/ES vyplývá, že jednotlivé státy mohou přijmout opatření k odepření pobytu v případě zneužití práv nebo podvodů. Případem takového podvodu je i tzv. účelový sňatek, tedy sňatek uzavřený výlučně za účelem získání práva volného pohybu a pobytu podle směrnice, na které by jinak dotyčná osoba neměla nárok. Podle sdělení Komise Evropskému parlamentu a Radě o pokynech pro lepší provádění a uplatňování směrnice 2004/38/ES KOM(2009) 313 ze dne 2. 7. 2009 mohou být při posuzování existence úmyslu zneužít práv přiznaných směrnicí zohledněny zejména následující faktory: pár se před svatbou nikdy nesetkal, pár se neshoduje, pokud jde o jejich osobní údaje, o okolnosti jejich prvního setkání nebo důležité osobní informace, které se jich týkají, pár nemluví společným jazykem, důkaz o peněžní částce nebo dárce, které byly předány, aby byl sňatek uzavřen, v minulosti jednoho nebo obou manželů existuje důkaz o předchozích účelových sňatcích nebo jiných formách zneužití a podvodu, jejichž účelem bylo nabytí práva pobytu, rozvoj rodinného života pouze tehdy, kdy byl přijat příkaz k vyhoštění, pár se rozvedl potom, co dotyčný státní příslušník třetí země získal právo pobytu“. Na tomto místě je vhodné upozornit na to, že v právě citované části odůvodnění napadeného rozhodnutí se hovoří o sňatku uzavřeném „výlučně“ za účelem získání práva volného pohybu a pobytu. Tato skutečnost potvrzuje nutnost jednoznačného prokázání uzavření účelového manželství.

Vzhledem k tomu, že nelze přihlídnout k neunesení důkazního břemene žalobkyní, ani k obsahům vyjádření třetích osob při konání „pobytových kontrol“, nebyl-li v souladu s ustanovením § 55 správního řádu proveden důkaz svědeckou výpovědí, vycházela žalovaná při učinění svých závěrů pouze z obsahu výpovědi žalobkyně a jejího manžela a skutečností, že v době pobytových kontrol nebyla přítomnost manželů zjištěna.

Žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedla, že „v posuzovaném případě je naplněn především znak spočívající v okolnostech jejich seznámení, počtu návštěv účastnice řízení na území České republiky v roce 2013, účastnice řízení nevěděla, kde bydlel její manžel před jejím posledním příjezdem před svatbou, neshodli se v tom, kdo komu nabídl společné bydlení. V průběhu správního řízení nebyli manželé ani jednou zastíženi na hlášené adrese. Za podstatnou Komise považuje např. skutečnost, že uzavření sňatku předcházela pouze krátkodobá setkání účastnice řízení a jejího budoucího manžela. Pochybnosti o jejich vlastním soužití vzbuzuje také to, že účastnice řízení uvedla, že když přijela v červenci 2014 do České republiky, nastěhovali se společně s manželem k manželům B. na adresu ... Kde manžel bydlel předtím, nevěděla. Pan J.K. ale uvedl, že on se k manželům B. stěhoval již v březnu 2014, poté co jeho manželka odcestovala na Ukrajinu, neboť by sám finančně neutáhl pronájem bytu. Uzavření manželství předcházela pouze krátkodobá setkání manželů. Ve výpovědích jsou rozpory zpochybňující faktický rodinný život manželů. Komise poukazuje na to, že účastnice řízení uzavřela manželství dne 17.7.2014, tedy v době, kdy pobývala na území na základě krátkodobého víza č. 00005084798“.

Soud má na rozdíl od žalované za to, že žádná ze zjištěných skutečností jednoznačně neprokazuje, že se žalobkyně dopustila obcházení zákona s cílem získat povolení k přechodnému pobytu s tím, že účelově uzavřela manželství, resp. že manželství bylo uzavřeno „výlučně“ za účelem získání práva volného pohybu a pobytu.

Z rozporů „v okolnostech seznámení manželů, počtu návštěv žalobkyně na území České republiky v roce 2013“, skutečnosti, že žalobkyně „nevěděla, kde bydlel její manžel před jejím posledním příjezdem před svatbou“, či že se manželé „neshodli se v tom, kdo komu nabídl společné bydlení“, nevypovídá nic o tom, že by manželství mělo být účelové. Stejně tak o tom nevypovídá nic skutečnost, že manželé nebyli na místě v době pobytových kontrol zastížení. Uzavření sňatku pouze po krátkodobém setkání budoucích manželů je také obecně možné, tudíž ani tato skutečnost nedokládá účelovost uzavření manželství. K „pochybnostem“ žalované založeným na tom, že „účastnice řízení uvedla, že když přijela v červenci 2014 do České republiky, nastěhovali se společně s manželem k manželům B. na adresu ... Kde manžel bydlel předtím, nevěděla. Pan J.K. ale uvedl, že on se k manželům B. stěhoval již v březnu 2014, poté co jeho manželka odcestovala na Ukrajinu, neboť by sám finančně neutáhl pronájem bytu“, je nezbytné jednak uvést, že k prokázání účelovosti uzavření manželství nepostačují „pochybnosti“, je třeba jednoznačných důkazů, jednak tyto rozpory opět nic nevypovídají o tom, zda manželství bylo či nebylo uzavřeno účelově. To samé platí o „rozporech zpochybňujících faktický rodinný život manželů“. Nic konkrétního ohledně účelovosti uzavření manželství nedokládá ani skutečnost, že žalobkyně „uzavřela manželství dne 17.7.2014, tedy v době, kdy pobývala na území na základě krátkodobého víza č. 00005084798“.

Je tudíž zřejmé, že správní orgány nedisponovaly žádnými důkazy, na základě kterých by bylo možné dospět k jednoznačnému závěru o tom, že se žalobkyně dopustila obcházení zákona s cílem získat povolení k přechodnému pobytu s tím, že účelově uzavřela manželství, resp. že manželství bylo uzavřeno „výlučně“ za účelem získání práva volného pohybu a pobytu. Nebyl zde tudíž důvod pro zamítnutí žádosti žalobkyně odkazem na ustanovení § 87e odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců.

Ústavní soud v nálezu ze dne 16. 2. 1995, sp. zn. III. ÚS 61/94 (dostupný na <http://nalus.usoud.cz>), dospěl k závěru, že „zákonem předepsanému postupu v úsilí o právo (zásadám spravedlivého procesu), vyplývající z Listiny základních práv a svobod (čl. 36 odst. 1), nutno rozumět tak, že ve spojení s obecným procesním předpisem (o. s. ř.), v řízení před soudem (obecným), musí být dána jeho účastníkovi možnost vyjádřit se nejen k provedeným důkazům (čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod) a k věci samé, ale také označit (navrhnout) důkazy, jejichž provedení pro zjištění (prokázání) svých tvrzení pokládá za potřebné; tomuto procesnímu právu účastníka odpovídá povinnost soudu nejen o vznesených návrzích (včetně návrhů důkazních) rozhodnout, ale také - pokud jim nevyhoví - ve svém rozhodnutí vyložit proč, z jakých důvodů (zpravidla ve vztahu k hmotněprávním předpisům, které aplikoval a právním závěrům, k nimž na skutkovém základě věci dospěl) navržené důkazy neprovedl, resp. pro základ svých skutkových zjištění je nepřevzal (§§ 153 odst. 1, 157 odst. 2 o. s. ř.); jestliže tak obecný soud neučiní, zatíží své rozhodnutí nejen vadami, spočívajícími v porušení obecných procesních předpisů, ale současně postupuje v rozporu se zásadami vyjádřenými v hlavě páté (především čl. 36 odst. 1, čl. 38 odst. 2) Listiny základních práv a svobod, a v důsledku toho též i v rozporu s čl. 95 odst. 1 úst. zák. č. 1/1993 Sb. Tak zvané opomenuté důkazy, tj. důkazy, o nichž v řízení nebylo soudem rozhodnuto, případně důkazy, jimiž se soud při postupu podle § 132 o. s. ř. (podle zásad volného hodnocení důkazů) nezabýval, proto téměř vždy založí nejen nepřezkoumatelnost vydaného rozhodnutí (§§ 221

lit. c/, 243b odst. 1 al. 2 o. s. ř.), ale současně též jeho protiústavnost (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, čl. 95 odst. 1 úst. zák. č. 1/1993 Sb.“ Závěry Ústavního soudu mají obecnou platnost a jsou aplikovatelné také na řízení správní. Pro účely správního řízení lze dovodit povinnost vypořádat se s důkazními návrhy účastníků řízení například z ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu, podle kterého se v odůvodnění rozhodnutí krom jiného uvede informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.

Žalobkyně v odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí znovu zopakovala uplatnění tří důkazních návrhů, a to provedení důkazu „*místním šetřením*“, výsledkem manželů B. a opakovaným výsledkem žalobkyně.

Žalovaná se v rozporu se svými povinnostmi nevypořádala s důkazním návrhem na provedení důkazu „*místním šetřením*“, resp. ani s odvolací námitkou žalobkyně o jeho odlišnosti od „*pobytových kontrol*“, ani s důkazním návrhem na opakovaný výsledek žalobkyně. V obou dvou případech se přitom jednalo o důkazní návrhy, které mohly vést k odstranění „*pochybností*“ správních orgánů eventuálně k odstranění zjištěných rozporů ve výpovědích manželů. Žalovaná se tak dopustila zásadního procesního pochybení, které mohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

Pokud jde o důkazní návrh výsledkem manželů B., prvoinstanční orgán v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že od provedení tohoto důkazu upustil, „*neboť správním orgánem bylo prokázáno obcházení zákona s cílem získat trvalý pobyt*“. Vzhledem k tomu však, že nic takového prokázáno nebylo, nebyl tento důkazní návrh nadbytečný. Manželé tvrdili, že se nastěhovali k manželům B., a proto i provedení tohoto důkazu mohlo vést k prokázání pro posouzení věci rozhodných skutečností. Neprovedením navrženého důkazu se tak žalovaná také dopustila zásadního procesního pochybení, které mohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

VII.

Rozhodnutí soudu.

Vzhledem k tomu, že žaloba byla důvodná, soud napadené rozhodnutí zrušil pro vady řízení (§ 78 odst. 1 s.ř.s.). S ohledem na zrušení napadeného rozhodnutí, soud současně vyslovil, že se věc vrací žalované k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.). Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

VIII.

Náklady řízení.

Žalobkyně měla ve věci plný úspěch, proto jí soud v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. přiznal právo na náhradu nákladů řízení. Náklady řízení spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3.000 Kč a v odměně advokáta za 3 úkony právní služby, a to za jeden úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a), jeden úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. d) a jeden úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní

tarif, když advokát převzal a připravil zastoupení žalobkyně, jménem žalobkyně podal žalobu a účastnil se jednání před soudem. Podle § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bod 5 advokátního tarifu činí sazba za jeden úkon právní služby ve věcech žalob projednávaných podle soudního řádu správního částku 3.100 Kč. Za tři úkony právní služby tak žalobkyni náleží částka ve výši 9.300 Kč. Podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu má advokát za jeden úkon právní služby nárok na paušální částku ve výši 300 Kč, tj. za tři úkony na částku ve výši 900 Kč. Vzhledem k tomu, že zástupcem žalobkyně je advokát, který je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení o částku odpovídající této dani. Částka daně z přidané hodnoty činí 2.142 Kč. Náklady řízení tedy včetně daně z přidané hodnoty činí částku ve výši 15.342 Kč. Lhůtu k plnění určil soud podle § 160 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb. ve spojení s § 64 s.ř.s. Místo plnění určil soud v souladu s § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb. ve spojení s § 64 s.ř.s.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

V Plzni dne 12. dubna 2016

Mgr. Alexandr Krysl, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Lenka Kovandová